

Sygn. akt II CSK 29/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku S. Z. i H. Z.

przy uczestnictwie Gminy M.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt VII Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawcy H.Z. i S.Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących, zdaniem skarżących, poważne wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono bowiem, co podnosi sam autor skargi kasacyjnej, że wybór rodzaju wynagrodzenia za ustanowienie służebności należy do sądu, który powinien ustalić je odpowiednio w zależności od okoliczności sprawy i interesu obu stron. Należy przy tym podkreślić, że świadczenie jednorazowe może mieć także postać świadczenia płatnego ratami w określonym czasie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1969 r., III CRN 379/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 233 oraz z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 56/12, nie publ.). Powołane w skardze kasacyjnej opinie, wyrażone w piśmiennictwie prawniczym, dotyczą sytuacji, która nie jest adekwatna do oceny zaskarżonego orzeczenia, gdy wynagrodzenie za ustanowienie służebności przybiera postać świadczeń okresowych o charakterze bezterminowym. Sam wskazany przez skarżących autor jednej w wypowiedzi w piśmiennictwie prawniczym stwierdza, że: „terminowe zobowiązanie do świadczenia okresowego

przypomina zobowiązanie o spełnienie świadczenia jednorazowego, które zostało rozłożone na raty”.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej powinna wynikać *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, a więc dotyczy orzeczenia opartego na niewątpliwie sprzecznej z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydanego w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Należy bowiem podkreślić, że ustalając wynagrodzenie za ustanowienie służebności sąd ma obowiązek uwzględnić uzasadnione interesy obu stron tego stosunku prawnego, nie zaś wyłącznie interes obciążonego służebnością.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 3 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).